

ΒΑΛ ΜΑΚΝΤΕΡΜΙΝΤ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΗΝΑΣ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΝΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

**Publishing
Scotland**
Iodachaidh Alba

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του
Publishing Scotland's Translation Fund

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Val McDermid, *The Mermaids Singing*

© Copyright 1995, Val McDermid

© Copyright για την ελληνική γλώσσα Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2017

Έτος 1ης έκδοσης: 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κωλύθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6230-5

*Στην Τούκι Φλάιστοκ,
την αγαπημένη μου
κατά συρροήν δολοφόνο εντόμιον*

*Άκουσα τις γοργόνες να τραγουδούν, η μια στην άλλη.
Δεν νομίζω ότι θα τραγουδήσουν σ' εμένα.*

Τ.Σ. ΕΛΙΟΤ,
Το Ερωτικό Τραγούδι του Τζ. Άλφρεντ Προύφροκ

Η ψυχή του βασανιστηρίου είναι ανδρική.

Σχόλιο σε λεξάντα εκθέματος,
Μουσείο Εγκληματολογίας και Βασανιστηρίων,
Σαν Τζιμινιάνο, Ιταλία

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΣΚΕΤΑ 3,5 ΙΝΤΣΩΝ ΜΕ ΤΙΤΛΟ:
ΜΠΑΚΑΠ.007.ΦΑΚΕΛΟΣ ΑΓΑΠΗ.001

Πάντα θυμάσαι την πρώτη φορά. Αυτό δεν λένε για το σεξ; Πόσο περισσότερο ισχύει για το φόνο. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την παραμικρή στιγμή ηδονής από εκείνο το παράξενο και εξωτικό δράμα. Παρόλο που τώρα, με το πλεονέκτημα της εμπειρίας και της εκ των υστέρων γνώσης, καταλαβαίνω ότι ήταν μια ερασιτεχνική παράσταση, διαθέτει ακόμα τη δύναμη να με συναρπάξει, όχι όμως και να με ικανοποιεί.

Μολονότι δεν το είχα συνειδητοποιήσει, προτού μου επιβληθεί εκ των πραγμάτων η ανάγκη να το κάνω, είχα ξεκινήσει να προετοιμάζω το έδαφος για τη δολοφονία από καιρό. Φαντάσου την εικόνα μιας αυγουστιάτικης μέρας στην Τοσκάνη. Ένα κλιματιζόμενο πούλμαν που μας μεταφέρει από πόλη σε πόλη. Ένα λεωφορείο φίσκα στα όρνια της κουλτούρας του Βορρά, που επιθυμούμε απεγνωσμένα να γεμίσουμε το πολύτιμο δεκαπενθήμερο ταξιδιωτικό μας πακέτο με κάτι αξιοσημείωτο, για να το αντιπαραβάλλουμε στο Κασλ Χάουαρντ και στο Τσάτγουορθ.

Είχα απολαύσει τη Φλωρεντία, τις εκκλησίες και τις πινακοθήκες, που ξεχείλιζαν από αλλόκοτα αντιφατικές εικόνες με Παναγίες και μαρτύρια. Είχα σκαρφαλώσει στα ιλιγγιώδη ύψη του θόλου του Μπρουνελέσκι, που δέσποζε στον τεράστιο καθεδρικό, και είχα μαγευτεί από τη στριφογυριστή σκάλα που ξεκινούσε από το υπερώο φτάνοντας ως τον μικρό τρούλο, καθώς και από τα

φθαρμένα πέτρινα σκαλοπάτια που είχαν μπει σφήνα ανάμεσα στην οροφή του τρούλου και την ταράτσα. Ήταν λες και βρισκόμουν μέσα στον υπολογιστή μου, σε ένα πραγματικό παιχνίδι ρόλων, παλεύοντας να βγω στο φως μέσα από έναν λαβύρινθο. Το μόνο που έλειπε ήταν μερικά τέρατα για να σκοτώσω. Κι έπειτα, να ξεπροβάλλω στη φωτεινή μέρα βλέποντας με κατάπληξη ότι εδώ, στο τέρμα αυτής της στομιωγμένης ανάβασης, υπήρχε ένας πωλητής καρτ ποστάλ και αναμνηστικών, ένας μικρόσωμος, μελαμψός, χαμογελαστός άντρας, κυρτός από χρόνια σκυφτού κουβαλήματος τηςπραμάτειας του μέχρι τη στέγη. Αν ήταν στ' αλήθεια παιχνίδι, θα αγόραζα λίγη μαγεία από εκείνον. Όπως είχαν τα πράγματα, ωστόσο, κατέληξα να αγοράσω περισσότερες καρτ ποστάλ απ' τους ανθρώπους που θα μπορούσα να τις αποστείλω.

Μετά τη Φλωρεντία, το Σαν Τζιμινιάνο. Η πόλη ξεπρόβαλε από τον πράσινο κάμπο της Τοσκάνης, με τους ερειπωμένους της πύργους να αποζητάνε τον ουρανό σαν δάχτυλα που τινάζονταν μέσα από τάφο. Ο ξεναγός μουρμούριζε κάτι για «Μεσαιωνικό Μανχάταν», κάνοντας άλλη μια βλακώδη παρομοίωση που προστέθηκε στη λίστα όσων μάζ είχε σερβίρει με το ζόρι ήδη από το Καλαί.

Καθώς πλησιάζαμε στην πόλη, η αναστάτωσή μου μεγάλωνε. Σε όλη τη Φλωρεντία παρατηρούσα τις διαφημίσεις για το μοναδικό τουριστικό αξιοθέατο που ήθελα πραγματικά να δω. Κρεμασμένες με μεγαλοπρέπεια από λάμπες δημόσιου φωτισμού, πανέμορφες σε πορφυρό και χρυσό χρώμα, οι επιγραφές επέμεναν ότι έπρεπε να επισκεφτώ το «Εγκληματολογικό Μουσείο του Σαν Τζιμινιάνο». Αφού συμβουλευτήκα το λεξικό μου, επιβεβαίωσα εκείνο που υποπτευόμουν ότι έλεγαν οι επιγραφές με τα μικρά γράμματα. Ένα μουσείο εγκληματολογίας και βασιανιστηρίων. Δεν χρειάζεται να προσθέσω ότι δεν αποτελούσε μέρος του δρομολογίου μας.

Δεν έψαξα πολύ για να βρω το στόχο μου: Ένα φυλλάδιο με θέμα το μουσείο, με πλήρη χάρτη της πόλης, βρέθηκε μπρος μου λιγότερο από πέντε μέτρα αφότου είχαμε διασχίσει την πελώρια πέτρινη πύλη των μεσαιωνικών τειχών. Απολαμβάνοντας την α-

ναμονή, περιπλανήθηκα ολόγυρα για λίγο, θαυμάζοντας τα μνημεία της αστικής δυσαρμονίας που αντιπροσώπευαν οι πύργοι. Κάθε ισχυρή οικογένεια διέθετε τον δικό της οχρωμένο πύργο που τον υπεράσπιζε απέναντι στους γείτονες με όλα τα δυνατά όπλα, από καυτό μολύβι μέχρι κανόνια. Στην κορύφωση της ευημερίας της πόλης, υποτίθεται ότι υπήρχαν περί τους διακόσιους πύργους. Σε σύγκριση με το μεσαιωνικό Σαν Τζιμινιάνο, το σαββατόβραδο στις αποβάθρες έμοιαζε με παιδική χαρά, και οι ναυτικοί απλώς ερασιτέχνες με νευράκια.

Όταν δεν μπορούσα να αντισταθώ πια στην έλξη του μουσείου, διέσχισα την κεντρική πλατεία, πετώντας ένα δίχρομο νόμισμα των διακοσίων λιρετών στο σιντριβάνι για καλή τύχη, και περπάτησα μερικά μέτρα σε έναν παράδρομο, όπου οι γνώριμες πλέον χρυσοκόκκινες κρεμαστές επιγραφές κοσμούσαν τους παμπάλαιους πέτρινους τοίχους. Με την αναστάτωση να δονείται μέσα μου σαν ένα κουνούπι τρελό για αίμα, εισήλθα στο δροσερό χολ της εισόδου και αγόρασα ήρεμα το εισιτήριό μου καθώς και ένα αντίγραφο του ιλουστρασιόν, εικονογραφημένου οδηγού του μουσείου.

Από πού ν' αρχίσω για να περιγράψω την εμπειρία; Η υλική πραγματικότητα ήταν τόσο συντριπτική, πολύ περισσότερο απ' όσο υπαινίσσονταν οι φωτογραφίες, τα βίντεο και τα βιβλία, πιάνοντάς με εξαπίνης. Το πρώτο έκθεμα ήταν μια προκρούστεια κλίνη, με τη συνοδευτική επιγραφή να περιγράφει αμέριμνα τη λειτουργία της, λεπτομερώς και σε δύο γλώσσες, ιταλικά και αγγλικά. Οι ώμοι θα πετάγονταν απ' τις κλειδώσεις τους, τα ισχία και τα γόνατα θα αποχωρίζονταν κάτω απ' τον ήχο διαρρηγνύομενων χόνδρων και συνδέσμων, οι σπονδυλικές στήλες θα τεντώνονταν πέρα από το μήκος τους μέχρι οι σπόνδυλοι να κατέρρεαν σαν χάντρες από σπασμένο κολιέ. «Τα θύματα», ανέφερε λακωνικά η επιγραφή, «είχαν έως και δέκα πόντους μεγαλύτερο ύψος μετά την κλίνη». Οι ανακριτές ήταν άνθρωποι εξαιρετικής διάνοιας. Δεν ικανοποιούνταν ανακρίνοντας τους αιρετικούς όσο ήταν ακόμα ζωντανοί και υπέφεραν, έπρεπε να αναζητήσουν περραιτέρω απαντήσεις εξετάζοντας τα βιασμένα τους σώματα.

Η έκθεση αποτελούσε ένα μνημείο εφευρετικότητας. Πώς μπορούσες να μη θαυμάσεις τα μυαλά που είχαν εξετάσει το ανθρώπινο σώμα τόσο ενδελεχώς, ώστε ήταν σε θέση να μεθοδεύσουν τέτοια εκλεκτά και εξόχως ενορχηστρωμένα μαρτύρια; Με τη σχετικά πρωτόγονη τεχνολογία τους, εκείνες οι μεσαιωνικές ιδιοφυΐες επινόησαν συστήματα βασανιστηρίων τόσο εκλεπτυσμένα, ώστε χρησιμοποιούνται ακόμα και σήμερα. Η μόνη καινοτομία που κατάφερε να προσθέσει η σημερινή, μεταβιομηχανική μας κοινωνία είναι το επιπρόσθετο σοκ από τη χρήση του ηλεκτρικού ρεύματος.

Προχώρησα σε άλλες αίθουσες, απολαμβάνοντας κάθε καινούργιο παιχνίδι, από τις γκροτέσκες αιχμές της Σιδηράς Παρθένου² έως τον πιο διακριτικό και κομψό μηχανισμό των αχλαδιών, εκείνων των ωσειδών τμημάτων που εισάγονταν σε πρωκτούς και αιδοία. Τότε, όταν περιστρεφόταν η κασάνια, τα τμήματα χωρίζονταν και επιμηκύνονταν, ωστόσο το αχλάδι μεταμορφωνόταν σε ένα παράξενο άνθος, του οποίου τα πέταλα ήταν εξοπλισμένα με μεταλλικά δόντια, κοφτερά σαν ξυράφια. Έπειτα, το τραβούσαν έξω. Ενίοτε, τα θύματα επιζούσαν, πράγμα που μάλλον αποτελούσε πιο σκληρή μοίρα.

Διέκρινα αμηχανία και τρόμο στις εκφράσεις και τις φωνές αρκετών από τους συνοδοιπόρους μου, αναγνωρίζοντας την υποκρισία που υπέκρυπταν. Κατά βάθος, απολάμβαναν κάθε στιγμή του προσκυνήματός τους, αλλά η αξιοπρέπεια απαγόρευε οποιαδήποτε δημόσια εκδήλωση του ενθουσιασμού τους. Μόνο τα παιδιά ήταν ειλικρινή στην ένθερμη επιδοκιμασία τους. Θα στοιχημάτιζα με ευχαρίστηση ότι υπήρχαν κι άλλοι σε εκείνες τις δροσερές αίθουσες στο χρώμα της ώχρας, που ένιωθαν το ξέσπασμα της σεξουαλικής επιθυμίας ανάμεσα στα πόδια τους, την ώρα που ρουφούσαμε τις εικόνες των εκθεμάτων. Συχνά αναρωτιόμουν πόσες ερωτικές γνωριμίες των διακοπών δεν είχαν καρυκευτεί και δεν είχαν ενισχυθεί από τη μυστική ανάκληση του μουσείου των βασανιστηρίων.

Έξω, στον ηλιόλουστο περίβολο, ένας σκελετός καθόταν ανακούρκουδα μέσα σε ένα κλουβί, με τα οστά του πεντακάθαρα, λες

και είχανε καθαριστεί από όρνια. Την εποχή που οι πύργοι υψώνονταν ισχυροί, αυτά τα κλουβιά θα κρέμονταν στα εξωτερικά τείχη του Σαν Τζιμινιάνο, ως μήνυμα τόσο προς τους ντόπιους, όσο και προς τους ξένους, ότι σε τούτη την πόλη η παράβαση του νόμου επέφερε σκληρές κυρώσεις. Ένωσα μια παράξενη συγγένεια με εκείνους τους νομοθέτες. Είχα κι εγώ έντονη μέσα μου την ανάγκη επιβολής τιμωρίας για την προδοσία.

Δίπλα στο σκελετό, ένας τεράστιος τροχός με μεταλλικές ακτίνες ήταν ακουμπισμένος στον τοίχο. Θα έδειχνε τέλεια εναρμονισμένος στο εσωτερικό ενός αγροτικού μουσείου. Ωστόσο, η επιγραφή που βρισκόταν στον τοίχο από πίσω του περιέγραφε μια πιο ευφάνταστη λειτουργία. Οι εγκληματίες δένονταν στον τροχό. Αρχικά, τους έγδερναν με μαστίγια που ξέσχιζαν τη σάρκα απ' τα οστά τους, εκθέτοντας τα σωθικά τους στα μάτια του ανυπόμονου κοινού. Έπειτα, με τη χρήση μεταλλικών ράβδων, ο τροχός τούς έσπαζε τα κόκκαλα. Έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται τις κάρτες ταρώ, εκείνες με τον «Τροχό της Τύχης».

Όταν συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να γίνω δολοφόνος, η ανάμνηση του μουσείου βασανιστηρίων αναδύθηκε μπροστά μου σαν μια Μούσα. Πάντα ήμουν χρυσοχέρης.

Έπειτα από εκείνη την πρώτη φορά, ένα μέρος μου ήλπιζε ότι δεν θα χρειαζόταν να το ξανακάνω. Ήξερα όμως ότι, σε περίπτωση που αναγκαζόμουν, η επόμενη θα ήταν ακόμα καλύτερη. Μέσα απ' τα λάθη μας εντοπίζουμε τις ατέλειες των ενεργειών μας. Και με λίγη τύχη, η εξάσκηση μας οδηγεί στην τελειότητα.

Κύριοι, είχα την τιμή να μου ανατεθεί από την επιτροπή σας το επίπονο καθήκον της ανάγνωσης της *Διάλεξης περί φόνου* του Ουίλιαμς, ως μίας εκ των Καλών Τεχνών· ένα καθήκον το οποίο ίσως ήταν αρκετά εύκολο πριν από τρεις ή τέσσερις αιώνες, όταν η τέχνη αυτή ήταν ελάχιστα κατανοητή, και λίγα σπουδαία μοντέλα είχαν παρουσιαστεί στην εποχή μας, ωστόσο, όταν έχουν εκτεθεί αριστουργήματα από εξαιρετικούς επαγγελματίες, πρέπει να είναι σαφές, σε αντιστοιχία με την κριτική που τους ασκήθηκε, ότι το κοινό θα αναζητήσει κάτι ανάλογο της προόδου που έχει συντελεστεί.

Ο ΤΟΝΙ ΧΙΑ έπλεξε τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι του και στύλωσε το βλέμμα του στο ταβάνι. Ένας λεπτός ιστός από ραγίσματα περιέβαλλε το περίτεχνο γύψινο ρόδο απ' όπου κρεμόταν η λάμπα, όμως εκείνος δεν τον πρόσεχε. Το αχνό φως της αυγής, μπολιασμένο με το πορτοκαλί των λαμπτήρων ιωδίου του δημόσιου φωτισμού, τρύπωνε μέσα από ένα τριγωνικό χάσμα στο πάνω μέρος της κουρτίνας, αλλά ούτε κι αυτό τον ενδιέφερε. Υποσυνείδητα, αντιλήφθηκε την έναρξη λειτουργίας της κεντρικής θέρμανσης, καθώς προετοιμαζόταν να αφαιρέσει την αιχμή της παγερής χειμωνιάτικης υγρασίας που διαπερνούσε τη στρογγυλάδα της πόρτας και τα κουφώματα των παραθύρων. Η μύτη του κρύωνε, τα μάτια του τον πονούσαν. Δεν μπορούσε να θυμηθεί από πότε είχε να κοιμηθεί ολόκληρη νύχτα. Η ανησυχία του για το τι τον περίμενε το πρωί ήταν εν μέρει ο λόγος για τα διακεκομμένα όνειρα της νύχτας, αλλά υπήρχαν κι άλλα. Πολλά άλλα.

Λες και τα χθεσινά δεν αποτελούσαν αρκετό λόγο για ανησυχία. Ήξερε τι περίμεναν από εκείνον, όμως το να ανταποκριθεί ήταν μια εντελώς διαφορετική κουβέντα. Κάποιοι κα-

τάφεροναν τέτοια πράγματα με ένα απλό πετάρισμα στο στομάχι, όχι όμως ο Τόνι. Η διατήρηση των προσχημάτων στη διάρκεια της μέρας απαιτούσε όλες του τις δυνάμεις. Σε κάτι τέτοιες περιστάσεις συνειδητοποιούσε πόση ήταν η προσπάθεια που κατέβαλλαν οι ηθοποιοί της «Μεθόδου»³ για να αποδώσουν τις φορτισμένες, δυναμικές ερμηνείες τους που γοήτευαν το κοινό. Ωστόσο, απόψε δεν ήταν ικανός για τίποτα, πέρα από άλλη μια μάταιη προσπάθεια για οχτάωρο ύπνο.

Στριφογύρισε στο κρεβάτι βγάζοντας το ένα χέρι και περτώνοντας το μέσα απ' τα σκούρα κοντά μαλλιά του. Έξυσε το αξύριστο πιγούνι του και αναστέναξε. Ήξερε τι ήταν εκείνο που ήθελε να κάνει σήμερα, όπως ήξερε ότι, αν το έκανε, αυτό θα ισοδυναμούσε με επαγγελματική αυτοκτονία. Το γεγονός ότι γνώριζε πως ένας κατά συρροήν δολοφόνος κυκλοφορούσε ελεύθερος στο Μπράντφιλντ δεν είχε και πολλή σημασία. Όμως, δεν μπορούσε να ήταν ο πρώτος που θα το έλεγε. Το άδειο στομάχι του σφίχτηκε και μόρφασε από πόνο. Με έναν αναστεναγμό, παραμέρισε το πάπλωμα και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι τινάζοντας τα πόδια του, ώστε να ισιώσουν, σαν το ακορντεόν, οι πτυχώσεις της πιτζάμας του.

Ο Τόνι σύρθηκε ως το μπάνιο και άναψε απότομα το φως. Καθώς άδειαζε την κύστη του, άπλωσε το ελεύθερο χέρι του και άνοιξε το ραδιόφωνο. Το ρεπορτάζ μποτιλιαρίσματος του «Ήχου του Μπράντφιλντ» απαριθμούσε τα πρωινά φρακαρίσματα με μια χαρωπή διάθεση που κανείς οδηγός δεν θα συμμεριζόταν, χωρίς μεγάλες δόσεις «Πρόζακ». Ευγνώμων που δεν θα χρειαζόταν να οδηγήσει ετούτη τη μέρα, ο Τόνι γύρισε προς το νιπτήρα.

Κοίταξε βαθιά μέσα στα γαλάζια του μάτια, ακόμα θολά από τον ύπνο.

Όποιος είχε πει ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής ήταν πραγματικός μπουρδολόγος, σκέφτηκε ειρωνικά.

Σε αντίθετη περίπτωση, δεν θα 'πρεπε να μείνει ούτε ένας καθρέφτης στο σπίτι του.

Ξεκούμπωσε το πάνω κουμπί της πιτζάμας του και άνοιξε το ντουλαπάκι του μπάνιου, πιάνοντας τον αφρό ξυρίσματος. Το τρέμουλο που είδε στο χέρι του τον έκανε να σταματήσει στα μισά. Θυμωμένος, έκλεισε πάλι το ντουλαπάκι με ένα ηχηρό «κρακ» και έψαξε για την ξυριστική μηχανή. Μισούσε το άγγιγμά της, μια και ποτέ δεν τον άφηνε με την αίσθηση καθαριότητας και φρεσκάδας του υγρού ξυρίσματος. Καλύτερα όμως να ένιωθε απροσδιόριστα ατημέλητος απ' το να εμφανιστεί σαν μια κινούμενη απεικόνιση του θανάτου, απ' τα χιλιάδες κοψίματα.

Το άλλο μειονέκτημα της ηλεκτρικής μηχανής ξυρίσματος ήταν ότι δεν χρειαζόταν να συγκεντρωθεί τόσο πολύ σ' αυτό που έκανε, αφήνοντας ελεύθερο το μυαλό του να περιπλανηθεί στη μέρα που τον περίμενε. Μερικές φορές έμπαινε στον πειρασμό να φανταστεί ότι όλοι ήταν όπως εκείνος, αφήνοντας το κρεβάτι τους κάθε πρωί και επιλέγοντας το επιθυμητό προσωπείο της ημέρας. Ωστόσο, με τα χρόνια –και εξερευνώντας το μυαλό τόσων ανθρώπων–, είχε μάθει ότι δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Για τους περισσότερους, οι διαθέσιμες επιλογές ήταν αυστηρά περιορισμένες. Κάποιοι θα ήταν αναμφίβολα ευγνώμονες αν είχαν κάνει τις επιλογές στις οποίες είχε οδηγηθεί ο Τόνι, μέσω της γνώσης, των ικανοτήτων του αλλά και της ανάγκης της ίδιας. Ο Τόνι δεν ανήκε σ' αυτούς.

Καθώς έσβησε την ξυριστική μηχανή, άκουσε τις υστερικές μουσικές νότες που προανήγγειλαν το σύντομο δελτίο ειδήσεων του «Ήχου του Μπράντφιλντ». Έχοντας ένα προαίσθημα, γύρισε να κοιτάξει το ραδιόφωνο, μέσα σε μια ένταση και μια εγρήγορση που θα ταίριαζαν σε κάποιον δρομέα μεσαίων αποστάσεων λίγο πριν ακουστεί το πιστόλι του αφέτη. Στο τέλος του πεντάλεπτου δελτίου, αναστέναξε με ανακούφιση, παραμερίζοντας την κουρτίνα του ντους. Περίμενε μια αποκάλυψη που θα ήταν αδύνατο να αγνοήσει. Αλλά μέχρι τώρα τα πτώματα ήταν μόνο τρία.

Στην άλλη άκρη της πόλης, ο Τζον Μπράντον, ο υπαρχηγός της Μητροπολιτικής Αστυνομίας του Μπράντφιλντ, έσκυψε πάνω από έναν νεροχύτη και κοίταξε σκυθρωπός στον καθρέφτη. Ούτε και ο αφρός ξυρίσματος, που κάλυπτε το πρόσωπό του σαν ένα μούσι Αϊ-Βασίλη, δεν ήταν ικανός να του δώσει έναν αέρα καλοσύνης. Αν δεν είχε επιλέξει την αστυνομία, θα ήταν ιδανικός υποψήφιος για μια καριέρα σε γραφείο τελετών. Ήταν λίγο παραπάνω από ένα κι ογδόντα, αδύνατος έως κοκκαλιάρης, με σκούρα μάτια χωμένα βαθιά στις κόγχες τους και μαλλιά πρόωρα γκριζαρισμένα. Ακόμα κι όταν χαμογελούσε, το μακρύ του πρόσωπο κατάφερε να διατηρεί έναν αέρα μελαγχολίας. Σήμερα, σκέφτηκε, έμοιαζε με σκυλί ράτσας Μπλαντχάουντ, που υπέφερε από πονοκέφαλο. Τουλάχιστον, υπήρχε επαρκής λόγος για τη μιζέρια του. Επρόκειτο να εγκαινιάσει μια δέσμη ενεργειών που θα ήταν τόσο ευχάριστες στον αρχηγό, όσο και ένας καθολικός παπάς στο Τάγμα της Οράγγης.⁴

Ο Μπράντον ξεφύσηξε βαθιά, πιτσιλώντας με αφρό τον καθρέφτη. Ο Ντέρεκ Αρμθγουέιτ, ο αρχηγός του, είχε τα φλογισμένα γαλανά μάτια ενός οραματιστή, αλλά δεν υπήρχε τίποτα το επαναστατικό σε εκείνο που έβλεπαν. Ήταν ένας άντρας που θεωρούσε την *Παλαιά Διαθήκη* ως το πλέον κατάλληλο εργαλείο για τους αξιωματικούς της αστυνομίας, περισσότερο κι από τον *Αστυνομικό Κώδικα*. Πίστευε ότι οι περισσότερες σύγχρονες αστυνομικές μέθοδοι δεν ήταν μόνο αναποτελεσματικές, αλλά επιπλέον και αιρετικές. Σύμφωνα με τη συχνά εκπεφρασμένη άποψη του Ντέρεκ Αρμθγουέιτ, η επαναφορά της βίτσας και της γάτας με τις εννιά ουρές θα ήταν πολύ πιο αποτελεσματική για τη μείωση των δεικτών εγκληματικότητας από οποιονδήποτε αριθμό κοινωνικών λειτουργιών, κοινωνιολόγων και ψυχολόγων. Αν είχε την παραμικρή ιδέα για τα σχέδια του Μπράντον εκείνο το πρωί, θα τον μετέφερε στην Τροχαία, το σύγχρονο αντίστοιχο του μαρτυρίου του Ιωνά στην κοιλιά του κήτους.

Λίγο πριν η κατάθλιψη νικήσει την αποφασιστικότητα του,

ο Μπράντον αφριδιάστηκε απ' το κοπάνημα της πόρτας του μπάνιου.

«Μπαμπά;» ούρλιαξε η μεγάλη του κόρη. «Τι θα γίνει; Θα αργήσεις πολύ;»

Ο Μπράντον άρπαξε το ξυράφι του, το βούτηξε στη λεκάνη και ξύρισε το ένα του μάγουλο πριν απαντήσει.

«Πέντε λεπτά, Κάρεν», φώναξε. «Συγγνώμη, αγάπη».

Σ' ένα σπίτι με τρεις εφήβους και μονάχα ένα μπάνιο, δεν υπήρχαν και πολλές ευκαιρίες για ενδοσκοπήση.

Η Κάρολ Τζόρνταν πέταξε τον μισοτελειωμένο της καφέ στο πλάι του νιπτήρα και μπήκε σκουντουφλώντας στην ντουζιέρα, σχεδόν πέφτοντας με το κεφάλι πάνω στη μαύρη γάτα που είχε τυλιχτεί στους αστραγάλους της.

«Ένα λεπτό, Νέλσον», μουρμούρισε, κλείνοντας την πόρτα στα ερωτηματικά του νιαουρίσματα. «Και μην ξυπνήσεις τον Μάικλ».

Η Κάρολ είχε φανταστεί ότι η προαγωγή σε επιθεωρητή και η συνακόλουθη απομάκρυνση από το κυλιόμενο ωράριο θα της χάριζαν τις πολυπόθητες οχτώ ώρες ύπνου, που ήταν ο διακαής πόθος της από την πρώτη κιόλας μέρα στο Σώμα. Για καλή της τύχη, η προαγωγή είχε συμπέσει με αυτό που η ομάδα αποκαλούσε ιδιωτικά οι «Φόνοι των Ομό». Όσο και να κυχιόταν ο αστυνομικός επιθεωρητής Τομ Κρος ότι δεν υπήρχε καμία ιατροδικαστική σύνδεση ανάμεσα στις δολοφονίες και τίποτα που να υπονοεί την παρουσία ενός κατά συρροήν δολοφόνου στο Μπράντφιλντ, οι ομάδες ανθρωποκτονιών είχαν άλλη γνώμη.

Καθώς το καυτό νερό κυλούσε πάνω στην Κάρολ κάνοντας τα ξανθά μαλλιά της να παίρνουν μια ποντικιά απόχρωση, σκέφτηκε –όχι για πρώτη φορά– ότι η στάση του Κρος, όπως κι εκείνη του Αρχηγού, εξυπηρετούσε περισσότερο τις προκαταλήψεις τους και λιγότερο το κοινωνικό καλό. Όσο περισ-

σότερο αρνιόνταν ότι υπήρχε ένας κατά συρροήν δολοφόνος που στόχευε τους άντρες οι οποίοι έκρυβαν την ομοφυλοφιλία τους κάτω από μια βιτρίνα καθωσπρεπισμού, τόσο περισσότερο γκέι θα δολοφονούνταν. Αν δεν μπορούσες να τους βγάλεις απ' τους δρόμους συλλαμβάνοντάς τους, μπορούσες ν' αφήσεις έναν φονιά να τους κάνει να εξαφανιστούν. Είτε διά του φόνου, είτε διά του εκφοβισμού, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο.

Ήταν μια πολιτική που απαξίωνε όλες τις ώρες που εκείνη και οι συνεργάτες της είχαν αφιερώσει στην έρευνα. Για να μην πούμε για τις εκατοντάδες χιλιάδες χρημάτων των φορολογουμένων, που στοίχιζαν οι έρευνες, ειδικά λόγω της επιμονής του Κρος να αντιμετωπίζεται κάθε φόνος ως ξεχωριστή περίπτωση. Κάθε φορά που ανακάλυπταν ένα στοιχείο το οποίο έδειχνε να συνδέει τις δολοφονίες, ο Τομ Κρος το απέριπτε προβάλλοντας πέντε λόγους που απέκλειαν τη σύνδεση. Το ότι τα συνδετικά στοιχεία μπορεί να ήταν διαφορετικά, ενώ τα στοιχεία της μη σύνδεσης ανήκαν στο ίδιο κουρασμένο κουιντέτο, δεν έπαιζε κανέναν ρόλο. Ο Κρος ήταν το αφεντικό. Και ο αρχηγός απέφευγε να πάρει θέση στη διαμάχη έχοντας πάρει άδεια για λόγους υγείας, επικαλούμενος κυνικά την πονεμένη του μέση.

Η Κάρολ έκανε πλούσιο αφρό με το σαμπουάν κι ένωσε σταδιακά να ξυπνάει κάτω από τη ζεστή βροχή. Ε, τουλάχιστον το δικό της κομμάτι της έρευνας δεν επρόκειτο να προσαρξάξει στα αβαθή των προκαταλήψεων του Ποπάι Κρος. Ακόμα κι αν κάποιοι από τους νεότερους αξιωματικούς είχαν την τάση να υιοθετούν τις παρωπίδες του αφεντικού ως κάλυψη για τη δική τους ερευνητική ανεπάρκεια, εκείνη δεν επρόκειτο να ανεχτεί τίποτα λιγότερο από την εκατό τοις εκατό προσήλωσή της στη σωστή κατεύθυνση. Είχε δουλέψει σαν σκυλί τα τελευταία εννιά χρόνια, πρώτα για να πάρει καλό πτυχίο κι έπειτα για να δικαιολογήσει την παρουσία της στην αλυσίδα των γρήγορων προαγωγών. Δεν είχε σκοπό να ρίξει την καριέρα της σε χαντάκι, μόνο και μόνο επειδή είχε μπει σ' ένα Σώμα που είχε Νεάντερταλ για επικεφαλής.

Με την απόφασή της ειλημμένη, η Κάρολ βγήκε απ' το ντους, έχοντας ίσιους τους ώμους και μια λάμψη αψηφισιάς στα πράσινα μάτια της.

«Έλα, Νέλσον», είπε ζαρώνοντας για να χωρέσει στο μπουρνούζι της και ανασηκώνοντας το στιβαρό κορμί με τη μαύρη γούνα. «Πάμε για λίγο κόκκινο κρέας, αγόρι μου».